Веднажъ, привечерь, съ погледъ къмъ роднитѣ балкани
Дочу той въ шума горски на робство жалний екъ;
И спомни си легенди съ юнаци великани,
Що славили сѫ наш'та родѝна впамтивѣкъ.

И въ дома катъ се върна, обзетъ отъ вдъхновенье,
Цигулката той грабна — другарка въ скръбенъ часъ —
Нагла̀си лѫкъ и въ тозъ мигъ, съ пророческо прозренье,
Катъ трубадуръ бунтовенъ, запѣ съ възторженъ гласъ:

„Стани, стани, юнакъ балкански,
„Отъ сънь дълбокъ се събуди!..“
— — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — —

„Стани, юнакъ балкански!“ та поведи народа,
Съсъ мечъ въ рѫка ти мощна, тирана победи!
България зове ни на „Смърть или свобода“, —
Съ кръвьта си да я бранимъ отъ робскитѣ беди!...

Бунтовната му пѣсень отекваше въ горитѣ
И носѣше се тайно въ уста отъ градъ на градъ,
Въ една идея обща тя сбираше душитѣ, —
На кървавъ бунтъ зовѣше борцитѣ съ духъ крилатъ.

И мисъльта бѣ дѣло. За жертва въ бой, готови,
Хаджи Димитъръ, Ботевъ решиха да умратъ,
И още колко други загинаха въ окови,
Доръ блесна свободата въвъ наший роденъ кѫтъ.

Поклонъ, пѣвецо будни, въ земя ни любородна!
О, днесъ кога свободна България живѣй,
Азъ славя твойто дѣло, що грѣй съ любовь народна,
Съ бунтовната ти пѣсень, що вѣчно ще се пѣй!...

ИВ. Д. СТОИНОВЪ